

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko art. 1 ust. 1 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (zwanej dalej „decyzją”).

Zarzuty i główne argumenty są te same, co podniesione w sprawie T-429/11 BBVA przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2011 r. — Europäisch-Iranische Handelsbank przeciwko Radzie**(Sprawa T-434/11)**

(2011/C 282/88)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Europäisch-Iranische Handelsbank (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: S. Gadhia i S. Ashley, Solicitors, H. Hohmann, lawyer, D. Wyatt, Queen's Counsel oraz R. Blakeley, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pkt 1 części B załącznika I do decyzji Rady 2011/299/WPZiB ⁽¹⁾ w zakresie w jakim dotyczy skarżącej;
- stwierdzenie nieważności pkt 1 części B załącznika I do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 ⁽²⁾ w zakresie w jakim dotyczy skarżącej;
- stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413/WPZiB ⁽³⁾ nie ma zastosowania do skarżącej;
- stwierdzenie, że art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 ⁽⁴⁾ nie ma zastosowania do skarżącej; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną wymogów proceduralnych, ponieważ:

— nie podała ona odpowiednich, dokładnych i wystarczających powodów; oraz

— nie przestrzegła praw do obrony oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej.

- 2) Zarzut drugi dotyczący popełnienia przez stronę pozwaną oczywistego błędu w ocenie przy ustalaniu, czy zostały spełnione kryteria wyznaczenia skarżącej na podstawie zaskarżonych przepisów, bowiem transakcje, w odniesieniu do których strona skarżąca została ewidentnie wskazana, albo uzyskały zezwolenie, albo były zgodne z zasadami i wskazówkami właściwego organu krajowego (niemieckiego banku centralnego).

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną uzasadnionych oczekiwań skarżącej, iż nie zostanie ona ukarana poprzez nałożenie środków ograniczających w oparciu o zachowanie, na które zezwolił właściwy organ krajowy. Ewentualnie, ukaranie skarżącej w takich okolicznościach naruszyło zasady pewności prawa oraz prawo skarżącej do dobrej administracji.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że wskazanie skarżącej narusza jej prawa własności lub prawo do prowadzenia działalności oraz stanowi oczywiste naruszenie zasady proporcjonalności.

- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że jeżeli umocowanie, na podstawie którego wydaje się, że działała pozwana, jest obligatoryjne, jest bezprawne jako sprzeczne z zasadą proporcjonalności.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 65).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 26).

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).

Postanowienie Sądu z dnia 14 lipca 2011 r. — Apotheke DocMorris przeciwko OHIM (Przedstawienie zielonego krzyża)**(Sprawa T-173/10) ⁽¹⁾**

(2011/C 282/89)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 3.7.2010.